

[J. O. Krag.]

finansministers indsats ved den lejlighed kan som sagt være på et meget lille sted.

Dernæst sprang finansministeren mine bemærkninger om 10 års konservativ propaganda over; så må jeg minde lidt tydeligere om dem. Hvad var det, vi hørte om kasseoverskudspolitik? Det var den rene skinbarlige socialisme, som VK-partierne vendte sig imod med al den styrke, de havde. Hvad sagde man om skatteforhøjelser? At det var en ødsel socialdemokratisk regering, der lod de offentlige udgifter stige; når VK kom til, så skulle dette laves om. Nu stiger de offentlige udgifter, som de gjorde det før, nu stiger antallet af offentligt ansatte, som de gjorde det før, og nu stiger skatterne endnu kraftigere, end de gjorde før.

Kreditbegrænsning ville man ikke vide af. Jeg har hørt og erindrer tydeligt den nuværende finansminister som daværende konservativ ordfører stå på denne talerstol og ironisere over, at den socialdemokratiske regering tillod sig at låne penge i udlandet. Man gør det finere, sagde den daværende konservative ordfører, man prøver at tilsløre det, nu kalder man det ikke længere lån i udlandet, nu kalder man det kapitalimport. Nu kalder man det kapitalimport. Det er den regering, der har omdøbt valutaunderskud til likviditetsformindskelse.

Så tror den udmærkede finansminister, hvis sagkundskab på hestoområdet jeg selvfølgelig ikke skal betvivle, at man standser løbske heste ved at lade være med at give dem foder. Jeg tror i hvert fald, at det er et langsomt virkende middel.

Nej, jeg har ikke betvivlet det danske folks arbejdsevne, og jeg har ikke betvivlet det danske erhvervslivs fundamentale sundhed. Der, hvor der er noget galt, noget alvorligt galt, det er i befolkningens og erhvervenes tillid til den siddende regering. Man kan ikke i 10 år bilde folk ind, at man vil føre en politik i en bestemt retning og så sætte sig til rette på regeringsbænkene og føre den stik modsatte politik. Man kan

ikke bilde folk ind, at bare man tager en hestekur, så retter det hele sig op — og så viser det sig, at det bliver værre. Det fører til mangel på tillid, og hvad der er værre: i erhvervene breder der sig en manglende tro på fremtiden. Denne tro på fremtiden bliver jo ikke forbedret ved, at vi her hører den ene minister efter den anden stå op og komme med lange undskyldninger for, at de ikke har et program, at de ikke har noget program at sætte ind over for den alvorlige krise, men masser af kritik over for det parti, der har stillet positive og direkte forslag. Det er vi jo nemlig ene om. Mon ikke man skulle holde et lille møde i det berømte, hedder det ØP-udvalget, eller hvad det nu kaldes? (*Afbrydelse af statsministeren* [Hilmar Baunsgaard]). Nå, var det PØ, ja, det bliver det sikkert bedre af. Men prøv alligevel at holde et lille møde i det, og prøv at finde på noget at foreslå! Kom med en politik! Jeg husker, da statsministeren en af de første gange efter denne regerings dannelse havde ordet fra denne talerstol. Da fortalte han os, at nu havde vi fået en regering, der havde mod til at gøre det rigtige, når situationen krævede det. Gør det nu!

Se, statsministeren svarede på mine konkrete nordiske forslag. Nu kan jeg ikke lide at blive vred; jeg har heller ikke erfaring for, at man får særlig meget ud af det, men der var ellers en vældig god anledning her. Ærlig talt, det svar kunne statsministeren ikke være bekendt. Jeg stiller 3 punkter op til en positiv, saglig nordisk politik, som statsministeren ved at socialdemokratiet, og jeg tror, jeg tør sige også SF, hundrede procent vil støtte regeringspartierne i, så han kan have et praktisk talt enigt folketing bag sig. Hvad får vi så som svar? En gang polemik.

Statsministeren havde fundet ud af, at den finske artikel, jeg henviste til, indeholdt noget om, at man ikke måtte have fællesmarkedet som mål, og så skulle det hele drejes om til, at det, jeg havde stået og sagt her, var, at nu ville socialdemo-